

Bộ 1 – Máu và Lệ của Lăng Tử

5

Lý Hoại lần này quả thật hư hỏng đến mức chính hắn cảm thấy kỳ diệu. Hắn chưa bao giờ tưởng tượng được hắn cũng có một ngày rơi vào tình huống hư hỏng như vậy.

Bị một cô gái dùng một phương pháp không quang minh cũng không lỗi lạc điểm vào “Ngheeh Hương huyết” dưới mũi, đã là một chuyện hư hỏng hết sức.

Càng tệ hơn, cô gái đó còn là cô gái hắn tín nhiệm nhất, hơn nữa còn bị nàng điểm cả mười bảy, mười tám huyết đạo khác trên người.

Cho nên lần hư hỏng này không thể có lần nào so sánh nổi đối với Lý Hoại tiên sinh, hiện tại cũng chỉ còn nước quy quy củ củ thành thật ngồi trên cái ghế gần lò lửa đỏ rực, đợi người ta đến tu chỉnh hắn.

Có ai có thể đến tu chỉnh hắn ? Làm sao để tu chỉnh hắn ?

- Khả Khả, nàng vì sao lại đối với ta như vậy ?
- Ta hận ngươi, hận ngươi tới chết.
- Ta đã làm chuyện gì đắc tội với nàng ?
- Người căn bản vốn không phải là người, là con quỷ sống, cho nên ngươi cũng chỉ thích nữ quỷ sống đến từ mặt trăng.

Lý Hoại cười, cười hư hỏng.

Lúc đó hắn không ngờ còn có thể nở nụ cười, cũng thật là chuyện làm cho người ta không thể không phục.

- Ngươi cười cái gì ?
- Ta cười nàng, nguyên lai là nàng đang ghen.

Kỳ thực hắn không nên cười.

Kỳ thực hắn cũng nên biết sự ghen tuông của con gái tuyệt đối không phải là một chuyện có thể cười.

Con gái đang ghen tuông thường thường đều có thể ăn cả mạng người.

Lý Hoại lần này cũng biết cái mạng của hắn sẽ sớm bị tống điếu, bởi vì hắn đã thấy Phương lão bản và Hàn Tuấn từ bên ngoài bước vào.

o0o

Hàn Tuấn không ngờ cũng đang cười.

Gã đương nhiên có lý do nên cười, vụ trọng án hoàng khố bị mất vàng, hiện tại cuối cùng đã có thể kết liễu.

Thủ phạm chính ăn cắp vàng ròng, hiện tại coi như đã bị trói mình quy án.

Lý Hoại dùng một thứ thanh âm rất ôn nhu chưởi thề toáng lên:

- Con rùa đen người, người trộm số vàng đó, lại muốn bắt ta chịu tội cho người, ta cũng có thể tha thứ cho người, bởi vì nếu quả ta là người, ta không chừng cũng làm như vậy, nhưng người vì sao phải nhất định muốn lấy mạng ta ?

- Bởi vì người hư hỏng.

Hàn Tuấn từ hồi năm tuổi chưa bao giờ cười được như vậy:

- Người hư hỏng nhu người, nếu quả không chết, sau này ta có ngày được ngủ yên được sao ?

Phương lão bản đương nhiên cũng cười.

Lý Hoại nhìn lão, đột nhiên dùng một thanh âm rất thần bí nói với lão:

- Nếu quả ta là lão, hiện tại ta nhất định cười không nổi.

- Tại sao ?

Thanh âm của Lý Hoại càng nhỏ, càng thần bí:

- Lão có biết con gái của lão có con không ?

Nụ cười của Phương lão bản lập tức cứng đờ, xoay tay tát vào mặt hấn một chưởng.

Nụ cười trên mặt Lý Hoại vẫn không biến chuyển.

"Lão đánh ta cũng không có gì, chỉ tiếc lão vĩnh viễn đánh không được đứa nhỏ trong bụng con gái lão". Lý Hoại thốt: "Nàng hận ta như vậy, hại ta như vậy, bởi vì đã có mang với ta, ta lại không để ý tới nàng".

Mặt Phương Thiên Hào xanh dờn, chợt xoay người xông ra ngoài.

Nụ cười của Lý Hoại càng hư hỏng, hấn biết lão muốn kiếm con gái để hỏi cho rõ, hấn cũng biết thứ chuyện đó nháy xuống sông biển cũng rửa không sạch.

Lỡ có mang, hơn nữa lại là đứa con hư hỏng của tên lưu manh, tiểu cô nương nếu quả bị gia gia bắt được, tình huống đó cũng không đẹp để gì.

Lý Hoại có cảm giác mình cuối cùng cũng báo thù được một chút.

Lý Hoại quả thật là hư hỏng, nhưng hấn báo thù thông thường đều không dùng tới thứ phương pháp tàn khốc ác độc đó.

Hấn không phải là loại người như vậy.

oOo

Chỉ tiếc khi một người đang xui xẻo, chừng như mưa gió sấm sét không bao giờ ngừng đổ lên người hắn.

Phương Thiên Hào vốn đã xông ra ngoài, không hiểu sao đột nhiên lại quay trở lại.

Vừa quay trở lại, biểu tình trên mặt xem chừng không khác gì đụng phải ôn thần.

Lý Hoại nhìn không ra tình huống bên ngoài, nhưng cho dù hắn có nghĩ tới lời con mắt cũng nghĩ không ra bên ngoài đã phát sinh ra chuyện gì mà làm cho Phương Thiên Hào giật mình như vậy.

Dưới tình cảnh hiện tại của Phương Thiên Hào, chuyện có thể làm cho lão thất kinh thành ra bộ dạng như vậy quả thật không có nhiều.

Tâm hiếu kỳ của Lý Hoại giống như xuân tâm của một thiếu nữ mười bảy bắt đầu phát động trong một ngày xuân.

Bên ngoài cửa có cái gì ? Chuyện gì đã phát sinh ? Không những Lý Hoại nghĩ không ra, ai ai cũng đều nghĩ không ra.

Mỗi người đều bắt đầu khẩn trương.

"Người nào ?" Hàn Tuấn trầm giọng, như mũi tên phóng ra ngoài, tả quyền hữu chưởng múa may, phát ra toàn những chiêu trí mệnh.

Nghĩ không ra ngay lúc đó gã cũng đột nhiên thoái lui trở lại, bộ dạng quay trở về không khác gì Phương Thiên Hào, trên mặt cũng ngập tràn biểu tình kinh hoàng sợ hãi.

Sau đó ngoài cửa có một lão nhân cao lớn uy mãnh râu tóc bạc trắng từ từ bước vào nhà.

Tâm Lý Hoại chùn xuống liền.

Nếu quả trên thế giới này còn có một người hắn vừa thấy đã nhúc nhích, đại khái chính là người đó.

o0o

Lão nhân tóc bạc trắng, y phục cũng lấp lánh ánh bạc, cả thất lưng cũng dùng bạc nguyên chất làm thành.

Lão cũng không phủ nhận mình là người xa xỉ tỉ mỉ phi thường, đối với y phục cũng xa xỉ tỉ mỉ, mỗi một chi tiết cần thiết trong đời đều xa xỉ tỉ mỉ phi thường.

Ai ai cũng đều biết khuyết điểm đó của lão, nhưng ai ai cũng không thể phủ nhận ưu điểm của lão còn hơn nhiều so với khuyết điểm.

Điểm quan trọng nhất, lão tuyệt đối có tư cách hưởng thụ tất cả những gì lão ưa

thích.

Lão nhân chấp tay sau lưng, từ từ bước vào giữa đại sảnh. Hàn Tuấn, Phương Thiên Hào lập tức dùng một thái độ chân thành kính sợ xuất từ trong nội tâm, cúi người hành lễ.

"Đại tổng quản, cơ hồ đã gần mười năm không bước chân vào giang hồ, hôm nay sao lại quang lâm tề xá ?" Phương Thiên Hào hỏi.

"Lão trang chủ gần đây thân thể vẫn an thái chứ ?" Hàn Tuấn cung kính hỏi: "Bệnh tình của thiếu trang chủ gần đây có khỏe hơn không ?"

Lão nhân chỉ cười nhạt, không nói tiếng nào, Lý Hoại lại đã xen lời nói lớn:

"Thân thể lão trang chủ càng ngày càng tệ, thiếu trang chủ đã bị bệnh gần chết, bọn người hỏi lão, lão biết nói gì đây ?"

- Vô lễ ngang ngược.

Họ Phương và họ Hàn đồng thanh giận dữ hét lớn, Hàn Tuấn đã xuất thủ, gã vốn đã có ý giết người diệt khẩu, đây là cơ hội khó bỏ qua.

Gã đương nhiên dùng chiêu thức trí mệnh.

Trong giang hồ cũng không biết đã có bao nhiêu người chết dưới một chiêu đó.

Một người đã bị người ta điểm mười bảy mươi tám trọng huyết trên người, ngoại trừ chịu chết ra, còn ca xương gì được nữa.

Nhưng Lý Hoại biết hấn vẫn còn có thể ca xương, đem bài ca hấn ghét nhất mà rống.

oOo

Hàn Tuấn tận toàn lực đánh một chiêu, nhất kích lưỡng diều. Không những tiêu diệt tang chứng, cũng có thể lấy lòng vị đại tổng quản đại nhân vật đương thế vô song.

Một chiêu xuất thủ đó, nhất định phải thành.

Không tưởng được ngân quang vừa lóe lên một cái, người của gã đã bị chấn động văng ra phía sau, càng không tưởng được đạo ngân quang vừa lóe chớp đó không ngờ là bộ râu dài thướt của đại tổng quản.

Phương Thiên Hào kinh hoàng.

Càng làm cho người ta kinh hoàng hơn, vị tổng quản mà ai ai cũng cúi đầu tôn kính lại đi đến trước mặt Lý Hoại, dùng thái độ tôn kính mà người ta dùng để đối xử với lão hủ này, để cúi mình hành lễ với Lý Hoại.

Phương Thiên Hào và Hàn Tuấn cơ hồ không thể tin vào mắt mình, chuyện đó có thể xảy ra trên thế giới này sao ?

Càng làm cho bọn chúng không thể tin vào tai mình, bởi vì vị lão nhân ngân y toàn thân sáng lạn uy mãnh như thiên thần đó, hiện tại không ngờ lại dùng giọng điệu của một nô bộc khiêm tốn mà nói với Lý Hoại:

- Nhị thiếu gia, tiểu nhân phụng mệnh trang chủ, đặc biệt đến đây thỉnh nhị thiếu gia trở về.

Trở về ?

Một tên lãng tử không có nguồn cội, một tên tiểu lưu manh không có nhà, không có thân nhân, không có cơm ăn, có thể trở về đâu ?

Trường đình phúc đoản, hà xứ quy trình ?

oOo

Khả Khả đột nhiên xuất hiện trước cửa, ngăn chặn lão nhân tóc bạc mà hồi nãy không ai dám ngăn trở.

- Lão là ai ? Lão có phải là lão ma đầu sát nhân Thiết Ngân Y của hai mươi năm trước ?

- Chính là ta.

- Lão tại sao lại phải đem hắc đi ?

- Ta phụng mệnh làm vậy.

- Phụng mệnh ai ?

- Lý lão trang chủ mà anh hùng thiên hạ đương thế không ai không tôn kính.

- Lão ta bằng vào cái gì mà muốn đem hắc đi ? Ta cứu mạng của hắc, vì hắc mà ta hy sinh cả hạnh phúc cuộc đời ta, ta lại mang trong bụng hài tử của hắc. Lần này phí bao tâm can mới bắt được hắc, thậm chí không do dự để cái thành trấn nơi ta sinh trưởng từ nhỏ biến thành một cái tử thành.

Thanh âm của Khả Khả khản giọng hò hét.

- Tại sao ta không thể giữ gã lại ? Lý lão trang chủ đó bằng vào cái gì mà bắt lão đem gã đi ?

Thiết Ngân Y trầm mặc một hồi lâu, mới gằn từng tiếng:

- Bởi vì Lý lão trang chủ là phụ thân của hắc.

"Phụ thân của hắc ?" Khả Khả cười cuồng dại, "Phụ thân của hắc đã làm qua

chuyện gì cho hấn ? Từ nhỏ đã không cần, không để ý tới hấn, hiện tại lấy tư cách gì mà muốn mang hấn quay về ?"

Trong tiếng cười của Khả Khả đã có tiếng khóc, dụng hết sức kéo áo Lý Hoại.

- Ta biết người không trở về, người từ nhỏ đã là một hài tử không ai cần tới, không ai lo lắng tới, hiện tại vì sao lại phải trở về ?

- Ta phải trở về.

- Tại sao ?

Lý Hoại cũng trầm mặc một hồi lâu mới gằn từng tiếng:

- Ta cũng không biết, ta quả thật không biết.

Kỳ thực hấn biết.

Mỗi một người không có nguồn cội, đều hy vọng có thể tìm ra một nguồn cội thuộc về mình.

o0o

Ngày đó có trăng sáng.

Lúc đó, dưới minh nguyệt, cũng có người rơi lệ như Khả Khả, kéo tay áo lẳng lặng quệt nước mắt, giấu lệ thui thủi lang thang dưới ánh trăng.

- o O o -